

Nr. 1 i Kolding, hvor jeg nød Kur og Pleie i 7 Uger, hvorefter jeg senere blev forflyttet til forskellige andre Lazarether og efter 4 Maanedes Forløb udstreven som nogenlunde helbredet og udløst af Fangerstabet imod Løsladelse af tybste Fanger. Uagtet mine Kræfter vare svækkede i betydelig Grad, ønskede jeg atter at kæmpe for Fædrelandet og kom til Afdelingen igjen den 23de August f. A. 1850 den 25de Juli, da jeg deltog i Slaget ved Isted, maatte jeg atter friste en Skjæbne, idet jeg blev ramt i venstre Die af en haard Gjenstand, som berøvede mig Synet paa dette Die, mulig var en Betændelse, som paafulgte, mest Marsag dertil; thi jeg blev paa Grund af dette Saar ikke indlagt paa noget Lazareth, men vedblev at kæmpe, indtil jeg i Februar 1851 blev hjemsendt og var da forfremmet til Underkorporal. Noget Tid efter min Hjemkomst fik jeg først rigtig Følelsen af mine Saar, idet jeg, der er bondesødt og henvist til at fortjene mit Brød med tungt Bondearbejde, strax mærkede Svækkelse og havde for saa vidt ingen Kræfter i den saarede Arm, hvorfor jeg havde Besværlighed med at fortjene det Allernødvendigste til mit Ophold. Det foranledigede, at jeg samme Aar (1851) fremstillede mig for Sessjonen i Løgstør og blev der erklæret for stedse usiftet til al Krigstjeneste, hvorefter jeg i 1852 tillod mig at indgaa til den høie Invalidbestyrelse med et Andragende om at blive for- sørgt som Invalid, men lod nævnte Bestyrelse mig ved de stedlige Myndigheder under- rette om, at denne ikke kunde bevilge det Ansøgte paa Grund af, at jeg var forbleven i Krigstjenesten og Saarene ikke have foranlediget min Kassation strax. Da jeg saaledes ingen Forsørgelse blev tilkjendt, maatte jeg døie meget for at erhverve Føden, men fik dog heldigvis nogen Kjendstab til Kreaturhandel, hvoraf jeg havde en lille Indtægt i mange Aar, da jeg ellers havde været henvist til den offentlige Fattigforsørgelse. Men med Alderen hvækkes jeg i den Grad, at jeg ikke længere er siftet dertil, hvorfor jeg i April Aaaned f. A. tillod mig at indgaa til det høie Finanzministerium med et Andragende om at maatte blive anerkjendt som Invalid, men har dette høie Ministerium, som det vil ses af medfølgende Svar, ikke fundet Anledning til at bevilge det Ansøgte. Paa Grund heraf, og da det er paafaldende tungt for mig, at jeg i min Alderdom, som Følge af en Læsion, der er paakommen i Statens Tjeneste i Forening med min Tjenstivrighed, ikke alene daglig skal lide Uro og Smerte, men ogsaa føle Savnet af min Arbeidsdygtighed og have Udsigt til at skulle henleve mine sidste Dage i Udsæthed og mulig blive henvist til den offentlige Fattigforsørgelse, tillader jeg mig herved underdanigst at ansøge det høie Folkething om dets Medvirning til, at jeg kan blive anerkjendt som Invalid og tilstaaet en maanedlig Understøttelse af den overordentlige Invalidesond, saaledes at jeg kan blive i Stand til at se Fremtiden imøde uden Betyrning for det Allernødvendigste til mit Ophold."

Da Udvalget ønsker at forhandle Sagen med Finanzministeren, gjør det ingen Indstilling.

**6\*.** Fra Husflids- og Sløjdlærer S. S. Meldgaard af Askov om Understøttelse. (Indbragt den 6te Oktober 1887 af Folkethingsmanden for Ringkjøbing Amts 4de Valgkreds, R. Nielsen.)

Andragendet er saalydende:

„Undertegnede Søren Larsen Meldgaard gjennemgik 1878 et Kursus hos Hr. Ritmester Clauson-Kaas og ligeledes 1881 et lignende Kursus hos Danst Husflidssekskab i Kjøbenhavn. Efter at jeg i 1882 havde gennemgaaet et længere Kursus i Sløjd paa Nåas Sløjdlærerseminarium ved Skteborg — jeg har ogsaa i Sommer gennemgaaet et mindre Kursus der — har jeg siden den Tid holdt Skole, dels for Husflid, dels for Sløjd, idet jeg mener, at, skjøndt disse ikke maa sammenblandes, det dog er heldigt, at den Udvikling, som Sløjden giver, og de Færdigheder, der naaes ved Husfliden, meddeles paa samme Sted, hvorved naaes, at samme Lærer, Lokale og Værktøi kan være fælles. Foruden det stadige Arbejde i denne Retning, som væsentligt har været udført med Drengene i en Skole i Rykjøbing paa Mors og senere med Eleverne paa Folkehøiskolen i Sebjerg, har Danst Husflidssekskab desuden betroet mig i de sidste 5 Aar at lede et af dets Feriekursus for Lærere. Efter at jeg under denne Virksomhed er bleven forvisset om, at denne Sag, naar den kan lykkes, ikke alene vil have stor Betydning for den opvoksende Ungdom, men at det ogsaa tør haabes, den vil sætte varig Rod i Befolkningen, har jeg endelig, for bedre at kunne gavne denne Sag, opgivet min øvrige Skolegjerning og i Sommeren